

(Peygamber Efendimiz) bize onu (İsa Aleyhisselam'ı) çok sevdirdi. Çünkü Resulü Aleyhisselatü Vesselam, İsa Aleyhisselatü Vesselam'ı çok seviyordu. Ve İsa Aleyhisselatü Vesselam son üç yıl boyunca, her gün ikinci vakti Resulü Aleyhisselatü Vesselam'dan bahsetmiş. Allah, İsa Aleyhisselatü Vesselam'ın bereketinden bizlere de versin inşallah.

(Hz. Meryem'in) annesi Hanne, babası İmran'dır. Hanne annemiz uzun zaman uğraşlardan sonra hamile kalamıyordu. Sonra Hanne annemizin bir duası var. Diyor ki: “Yarabbi, benim bir çocuğum olursa onu Beyt-i Makdis'e hizmetçi yapacağım.” Rabbül Âlemin de bu duaya icabet etti. Onun bir çocuğu oldu. İsmi de Meryem, Hz. Meryem annemiz.

Bu verdiği sözü tutmak için oradaki alimlere gitti. Çünkü o dönemde artık kız çocuklarını (hizmet için) almıyorlardı. Erkek çocukları Beyt-i Makdis'e hizmet ediyorlardı. Onların oraya adanması caiz ve çok sevaptı. Büluğa erene kadar erkekler Beyt-i Makdis'te, yani şu anda Mescid-i Aksa'da, hizmet ederlerdi. Ondan sonra isterlerse bırakırlar, isterlerse de orada devam ederlerdi. Kız çocuklarında bu yoktu. İlk defa Hz. Meryem annemiz bu şekilde alimler tarafından, Allah'ın verdiği hikmetle, oraya kabul edildi.

Sütten kesildiği zaman oraya gidecekti. Tabii bir de onun orada muhafazası lazımdı. Muhafazası için de herkes Hz. Meryem annemizin himayesini istedi. Muhafazasını isteyenlerden birisi de Zekeriya Peygamber'di. Bunun seçimi nasıl yapılacaktı? Bir nehrin kenarına gittiler. Nehrin kenarında herkesin elinde bir kalem vardı. Kalem suya attılar. Suyun üstünde kalan kalem sadece Zekeriya Peygamber'in kalemı oldu. Ve Meryem annemizin himayesi Zekeriya Aleyhisselam'a geçti.

Meryem annemize orada kendine mahsus bir yer yapıldı. Bu yer, şimdiki zamanda çilehane gibi, yani hiç kimsenin girip çıkamayacağı bir yerdi. Oraya sadece Zekeriya Peygamber girebiliyordu. Anahtarı onda vardı. Girerken anahtarla kapıyı açıyordu; çıkarken anahtarla kapıyı kapatıp, kilitleyip çıkıyordu. Onun haricinde başka hiç kimse giremiyordu. Bu şekilde zaman geçti. Meryem annemiz gece gündüz ibadet ediyordu. Takvasıyla Beni İsrail'deki herkes kendisini duydu. Seçkin kullardandı ve Kur'an-ı Kerim'de de "Sıddıka" (sadakati en yüksek) olarak geçer.

Zamanla Zekeriya Aleyhisselam onun yanına girip çıkarken içeride değişik meyveler gördü. Değişik meyve dediğim, yani dünya üzerinde görünmeyecek meyveler. Yazın kış meyveleri, kışın yaz meyveleri... Bunların hepsini görüp hayretler içinde kalıyordu Zekeriya Aleyhisselam. Onun sebebini sorduğunda da, nereden geldiğini sorduğunda da, “Bu bana Rabbimin bir lütfudur” diyordu Meryem annemiz.

Peygamber Efendimizin bir hadisi de vardır: “İmran kızı Meryem, zamanında dünyada bulunan kadınların en hayırlısıdır. Bu ümmetin kadınlarının en hayırlısı da Hz. Hadice'dir.”

15 yaşına geldiğinde Meryem annemiz, sürekli ibadetle geçirilen bir yaklaşık 12 yıldan sonra, Yusuf Neccar diye birisiyle nişanlanmıştı. Zekeriya Aleyhisselam'ın haberi vardı bu durumda. Meryem annemiz onun dediğine uyarak nişanlandı fakat onunla evlenmeden önce Hazreti İsa'nın müjdesi ona geldi.

Melekler demişlerdi ki: “Ey Meryem, Allah sana kendisinden bir kelimeyi müjdeliyor. Adı Meryem oğlu İsa'dır, Mesih'tir. Dünyada da ahirette de itibarlı ve Allah'ın kendisine yakın kıldıklarındandır.” Buradaki "Mesih" kelimesi, Hazreti İsa'nın lakabıdır ve "mübarek" anlamına geliyor.

Haz. Meryem'e İsa Aleyhisselam müjdeleniyor. Nasıl müjdelendi dersiniz, Cebrail Aleyhisselam bir gün odasında genç bir insan olarak görüldü ve ona Hz. İsa Aleyhisselam'ı müjdeledi. Meryem

Suresi 17.-18. ayetten itibaren (şöyle anlatılır): Meryem dedi ki: “Senden, çok esirgeyici olan Allah'a sığınırım. Eğer Allah'tan sakınan bir kimseysen bana dokunma.” Cebrail Aleyhisselam: “Ben yalnızca sana tertemiz bir erkek çocuğu bağışlamam için Rabbim'in bir elçisiyim.” Meryem: “Bana bir insan eli değmediği, iffetsiz de olmadığım halde benim nasıl çocuğum olabilir?” dedi. Cebrail Aleyhisselam: “Öyledir. Zira Rabbim buyurdu ki: Bu bana kolaydır. Çünkü biz onu insanlara bir delil ve kendimizden bir rahmet kılacağız. Bu, hüküm ve karara bağlanmış bir iştir.” Cebrail Aleyhisselam bu şekilde müjdesini verdi ve Meryem Aleyhisselam hamile kaldı.

Belli bir zaman geçtikten sonra artık insanların lafından çekinen Meryem annemiz uzaklara bir yere çekildi. Doğum sancıları artmaya başladı. Kuru bir hurma dalının yanına geldi ve ona yaslandı. Doğum sancısı onu hurma ağacına dayanmaya sevk etti. “Keşke bundan önce ölseydim de unutulup gitseydim” dedi. Nihayet ağacın altındayken İsa Aleyhisselam dünyaya geldi.

Allah onu babasız yaratmıştı. Sonsuz kudret sahibi olan Cenab-ı Hak, azametinin gereği olarak Adem Aleyhisselam'ı annesiz ve babasız bir şekilde topraktan, Havva validemizi annesiz olarak Hz. Adem'den, İsa Aleyhisselam'ı da babasız olarak Meryem validemizden yaratmıştır. O yüzden Hazreti Adem ile Hazreti İsa Aleyhisselam benzerlikler gösteriyor.

Hazreti İsa'nın ne zaman doğduğu ile ilgili herhangi bir bilgi yoktur. Yalnız Hristiyanlar onun doğum tarihi ile ilgili milattan önce ve milattan sonra (takviminin başlangıcı olan) sıfır rakamını almışlardır. Bazıları Noel olarak 24-25 Aralık'ı kutluyorlar. Bazıları da, Ermeniler de 6 Ocağı kutluyorlar. Bazıları da hiç kutlamazlar.

Hazreti İsa doğduktan sonra Meryem Aleyhisselam neler yaşadı? Ağacın altında, kurumuş bir hurma ağacının altındaydı. Cebrail Aleyhisselam ona dedi ki: “Hurma ağacını salla, oradan hurma dökülecek.” Hurmalar döküldü, hurmalardan yedi, suyundan içti. Meryem annemiz kendisine geldi. Sonra artık kavminin yanına dönmeye karar verdi. O dönemde oruç tutmak vardı. Ama sadece normal bir oruç değil, "sessizlik orucu" da tutuluyordu. Cebrail Aleyhisselam sessizlik orucu tutması gerektiğini söyledi: “Kim ne derse desin sakın konuşma. Sadece bekle.”

Meryem annemiz kavmine gitti. Kavminde onu gören herkes: “Meryem sen hakikaten çok kötü bir iş yaptın. Bunu senden hiç beklemezdik. Senin baban kötü bir insan değildi. Annen de iffetsiz değildi. Nasıl böyle bir şey yaptın?” diye sürekli ona iftiralar atıyorlardı. O da hep Hz. İsa'yı gösteriyordu. (Onlar da) “Hz. İsa nasıl konuşur? Bu bebek nasıl konuşur?” diye ona daha da kötü davranmaya devam ediyorlardı.

Yalnız o anda Rabbim bir mucizesini gösterdi ve kundaktaki bebek Hz. İsa konuşmaya başladı: “Ben Allah'ın seçilmiş bir kuluyum. O bana kitabı verdi ve beni peygamber yaptı. Nerede olursam olayım, o beni mübarek kıldı. Yaşadığım sürece bana namazı ve zekatı emretti. Beni anneme saygılı kıldı. Beni bedbaht bir zorba yapmadı. Doğduğum gün, öleceğim gün ve diri olarak kabirden kaldırılacağım gün, selamet banadır.” (Meryem suresi 33. ayete kadar bunu anlattı Rabbül Âlemin.)

Beşikte Hazreti İsa'nın konuşması herkesi etkiledi. Hazreti Meryem'e olan bakışları birazcık değişti. Bazıları, gönlü kapalı olanlar yine değişmediler. Ama çoğu insan Hazreti Meryem'e inandı. Belli bir zaman en azından ona bir şey demediler.

Hz. İsa'nın bebekken konuşması birçok iftirayı bastırdı yalnız bu belli bir zaman sürdü. Gafil kavim belli bir zaman sonra yine aynı sıkıntıları çıkarmaya başladı. “Babasız çocuk mu olurmuş?” dediler. Sonra da, “Yapsa yapsa bu zinayı Zekeriya yapmıştır” diyerek Zekeriya

Aleyhisselam'ı yakalamaya çalıştılar. Zekeriya Aleyhisselam, Beyt-i Makdis'in orada bir ağaç kovuğuna saklandı. Şeytan-ı laîn insan kılığına gelip onu gösterdi: “Şu ağacın kovuğunda Zekeriya Aleyhisselam vardır. Orayı testereyle kesin, bir şey kaybetmezsiniz” dedi. Bedbaht insanlar hemen ağacı kesmeye koyuldular. Testere Zekeriya Aleyhisselam'ın vücudunu kesmeye başladığı zaman, Peygamber "ah" diyecek oldu fakat, “Ey Zekeriya şikayette bulunma” diye bir nida geldi. Zekeriya Aleyhisselam da büyük bir tevekkülle testereyle ikiye bölünerek şehit oldu.

Hazreti İsa ve Hazreti Meryem Allah'ın korumasındaydı. (Ayet-i kerimede) “Meryem'in oğlunu ve annesini de bir alamet kıldık. Onları yerleşime elverişli, suyu bulunan bir tepeye yerleştirdik” (buyrulur). Rabbül Âlemin onları bir yere sevk etti. Cebrail Aleyhisselam zaten ömür boyu sürekli Hazreti İsa'nın yardımında bulunuyordu. Rabbül Âlemin, Mısır yakınlarında onları suyu olan, yerleşime elverişli bir yere yerleştirdi. Orada 12 sene kaldılar.

12 senede yine çeşitli hadiseler meydana geldi. Bir gün kaldıkları evde ağanın bir miktar parası kaybolmuştu. O evde düşkünler, fakirler vardı. Ağa bu parayı kimin aldığını anlayamadı, herkes töhmet altında kalmıştı. Bu durum Hz. Meryem'e çok ağır geldi. Orada ikamet edenler arasında bir kör ve bir kötürüm bulunuyordu. Hz. İsa da Allah'ın hikmetiyle parayı onların aldığını bildi ve “Parayı sakladığınız yerden çıkarın” dedi. Onlar da bu açık mucize karşısında aldıkları parayı mecburen tekrardan geriye getirmek zorunda kaldılar.

Hz. İsa, Mısır'da 12 sene kaldıktan sonra Kudüs'e geri döndü, Nasıra kasabasına. Hristiyanlara bu sebeple "Nasrani" denilmektedir. Hazreti İsa 30 yaşında peygamberlik verildi. O vazifesini yapmaya, insanları tevhide çağırmaya başladı.

Hz. İsa dinini tebliğ ediyordu fakat insanların birçoğu küfründe inat halindeydi. İsa birçok mucizeler gösterdi. Hz. Musa Aleyhisselam'a verilen Tevrat'ı tasdik ettiğini ancak Yüce Allah'ın bazı hükümleri değiştirdiğini tebliğ etti: “Benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı olarak ve size haram kılınan bazı şeyleri de helal kılmak için gönderildim. Size Rabbinizden bir mucize getirdim. O halde Allah'tan korkun, bana da itaat edin. Allah benim de Rabdim, sizin de Rabbinizdir. Öyleyse O'na kulluk edin. İşte doğru yol budur.” Şeklinde Hazreti İsa sürekli insanları davet etti ve (anlatıldığı gibi) her ikindiden sonra Peygamberimizi müjdelemeye başladı.

Bu İncil'de de geçiyor. İncil'de geçeni size okuyayım: “Size gerçeği söylüyorum. Benim gidişim sizin yararınızdır. Gitmesem yardımcı, tesellici, 'Faraklit' size gelmez. Ama gidersem onu size gönderirim. Size daha çok söyleyeceklerim var ama şimdi bunlara dayanamazsınız. Ne var ki o, yani gerçeğin ruhu gelince, size gerçeğe yöneltecek. Çünkü o, kendiliğinden konuşmayacak. Yalnız duyduklarını söyleyecek. Gelecekte olacakları da size bildirecek.” Burada yardımcı, tesellici, Faraklit dediği kişi Peygamber Efendimiz Muhammed Aleyhisselam'dır.

“Söylediğin Mesih'in ismi nedir? O'nun geleceğini nasıl anlayacağız?” diye soran havarilerine (şöyle cevap verdi): “Mesih'in adı hayran olmaya değer güzelliğindedir. Cenab-ı Hak O'nun nurunu yarattığı zaman O'na bir isim verdi. O'nu semavi ihtişamı içine koydu. Sonra (O'na dedi ki:) 'Senin hatırın için ben cenneti, dünyayı ve birçok mahluku yarattım. Bunların hepsini sana hediye ediyorum. Seni takdir eden benden nimet bulacak. Seni inkar eden lanetlenecektir. Ben seni dünyaya benim resulüm olarak göndereceğim. Senin sözün sırf hakikat olacaktır. Yer ve gök ortadan kalkabilir fakat senin imanının daimi ebedi olacaktır.' Onun ismi Ahmet'tir.” Bunun üzerine İsa Aleyhisselam'ın civarında toplanan havarileri, “Ey Ahmet, dünyayı kurtarmak için çabuk gel” dediler.

Hazreti İsa ve 12 havarisi... Hazreti İsa'ya inanan çok kişi vardı. Yalnız bunlar sürekli değişiyorlardı; bir gün iyi, bir gün kötü. Hazreti İsa bunların içinden kendisine yardımcı olacak,

hizmette bulunacak 12 tane kişi seşti. Bunlara "12 havari" deniyor. "Havari" demek "yardımcı" demek. Hz. İsa'nın yardımı için on iki kişi sürekli onların yanındaydı. Meşhur Barnabas İncil'ini yazan Barnabas da bunlardandır. En doğru İncil belki de o İncil'di ama şu anda herhangi bir yerde bunun ismi dahi geçmiyor. Sonradan hepsini değiştirdiler.

Havariler, semadan sofraya inmesi için Hz. İsa'dan dua istediler. İsa Aleyhisselam da, "Allah'ın kudretinden şüphemi ediyorsunuz? Böyle bir şey istemeye nasıl cesaret ediyorsunuz?" diye sordu. Havariler, "Başka bir maksadımız yoktur. Allah'ın lütfuna nail olmak ve daha da mutmain olabilmek için böyle bir sofraya istedik" dediler. İsa Aleyhisselam iki rekat namaz kıldı ve Rabbül Âlemin'den onlara bir sofraya indirmesini istedi.

Rabbül Âlemin de bunu kabul etti ve bir sofraya indirdi. Üzerinde bir balık olan, balığın baş tarafında tuz, kuyruk tarafında sirke, sofrada yeşilliklerle donatılmıştı. Ekmek üzerinde zeytin, bal, peynir vesaire vardı. Havariler bu sefer, "Ey Allah'ın peygamberi, bu mucize içinde bize bir mucize daha göster" dediler. İsa Aleyhisselam sofradaki balığa, "Ey balık, kainatın Rabbinin izniyle diril!" dedi. Balık canlandı, havarileri bir korku sardı. İsa Aleyhisselam bu defa, "Ey balık, Rabbinin izniyle eski haline dön!" buyurdu. Balık önceki haline geri döndü.

(Havariler) Hazreti İsa'ya "Önce siz yiyin" dediler. İsa Aleyhisselam ise, "Hayır, kim istediye onlar yesin" buyurdu. Havarilerde bir korku meydana geldi. Bunun üzerine İsa Aleyhisselam, "Fakir ve hastaları çağırın, gelsin onlar yesinler" dedi. Hemen tüm fakirleri, hastaları çağıldılar. Bin üç yüz kişi bu sofradan yemek yedi. Balık bitmedi ve gelenlerin hepsi şifa buldular.

Havariler isteklerinde hiç durmuyorlardı. Sürekli başka bir şey istiyorlardı. Diğer bir rivayette, Hz. İsa havarilere 30 gün oruç tutmalarını emretmişti. Oruçları bittikten sonra yine aynı şekilde bir sofraya istediler. Hz. İsa da onların böyle bir talebinin şükrünü yerine getiremeyeceğinden endişe etti. Kendilerine nasihatte bulundu. Ama havariler isteklerinde devam ettiler. Hz. İsa da dua etti, Rabbim gene onu kırmadı; üzerinde yedi balık, yedi pide, sirke, nar ve çeşitli meyveler olan bir sofraya gönderdi.

Bu sofraya kırk gün boyunca sürekli geldi. Kuşluk vaktinde iner, akşamüstüne kadar sofraya dururdu. Gelen herkes yer, içer ama sofradaki herhangi bir şey bitmezdi. Daha sonra "zenginler ve sağlamlar yemesin" diye bir vahiy geldi. Bu emir, kalbi bozuk olanların sıkıntıya girmelerine neden oldu. "Siz bu sofrayı hak mı kabul ediyorsunuz?" diye alaya başladılar. Bunlar otuz veya üç yüz otuz kişiydi ki, gazab-ı ilahiye düçar olarak bir gecede domuz haline döndürüldüler.

Bu domuz halindeki olanlar, geçerlerken Hz. İsa'yı gördüklerinde onlara "bize yardım et" der gibi garip bakıyorlardı. Hz. İsa da onlara artık yardım edecek bir şeyin olmadığını söylemiş gibi bakıyordu. Ve üç gün içinde bunlar yok olup gittiler. Tamamen helak oldular, leşleri de kayboldu gitti.

Hz. İsa Aleyhisselam'ın burada (mucize göstermekte) çekimser davranmasının sebebi, "Mucizenin mahiyetini tayin ederek istemekte Allah'tan korkun" buyurmasıdır. Çünkü mucizeyi kendi arzusu istikametinde istemek, kibir ve haddi aşmaktır. Bir nevi cürettir. Bu kadar mucize görmüş iken tekrar tekrar mucize talep etmek yersiz bir istektir. Bu da iman eden bir kula yakışmaz, teslimiyeti zedeler. O yüzden sürekli havarilerini uyarmasına rağmen onlar isteklerinden vazgeçemediler.

Zamanla İsa Aleyhisselam dışarıdaki insanlara da tebliğ etmek için bazen havarilerini gönderdi. Havarilerinden üç tanesini Nusaybin'e gönderdi. Nusaybin'de kibir ve zulmü ile maruf bir hükümdar vardı. Onu imana davet etmek için Yakup, Tevban ve şemun'u görevlendirdi.

Bunlardan iki tanesi, Yakup ve Tevman şehre gittiler. Kralla görüşmeden önce halka tebliğ etmeye çalıştılar. Tabii halktakiler bunları duyup hemen reddetti. Hükümdarın yanına çıkardılar. Tevman'ın elleri ve ayakları kesildi. Gözlerine mil çekilip hükümdar tarafından zindana atıldı. Arka tarafta kalan Şemun, kralla birlikte iyi bir sohbet geçirip onunla arkadaş oldu. Arkadaş olduktan sonra da Tevman'a bir şey sormak istediğini söyledi. Kral bunu kabul etti.

Şemun: “Ey kişi sözün nedir?” diye sordu. Tevman: “İsa Aleyhisselam Allah'ın kulu ve resulüdür” dedi. (Konuşma şöyle devam etti:) Şemun: “Sözünün doğruluğuna delilin nedir?” Tevman: “Her hastalığa şifa olmaktadır.” Şemun: “E bunu tabipler de yapar. Başka?” Tevman: “Halkın evlerinde ne yiyip ne sakladıklarını bilir.” Şemun: “Bunu kahinler de bilir. Başka?” Tevman: “Çamurdan kuş yapıp uçurur.” Şemun: “Bunu sihirbazlar da yapar. Başka?” Tevman: “Ölüleri diriltir.” Şemun: “İşte bu insanüstü bir şeydir. O halde İsa'yı çağıralım. Hakikaten ölüleri diriltir ise ona iman edelim.”

Hükümdar, Şemun'un sözlerine bakarak Hz. İsa'yı Nusaybin'e davet etti. Hz. İsa geldi. Önce Tevman'la deneyelim dedi. Hazreti İsa onun (kesilen) ellerini ayaklarını güzelce sıvadı ve (uzuvları) eski haline döndü. Daha sonra gözlerini eliyle sildi. Onlar da iyileşti. Şem'un hükümdara bakıp “İşte bu gerçek peygamberliğe bir delildir” dedi.

Daha sonra Şem'un, “Ey İsa, meclisimizde bulunanlar bu gece ne yediler, ne sakladılar?” diye sordu. Herkesinkini tek tek Hz. İsa Aleyhisselam söyledi. Çamurdan yarasa yapması teklif edildi. Onu da yapıp Rabbimin izniyle üfledi ve uçurdu. Hastalar için şifa talebinde bulundu. Bütün hastalar şifaya kavuştular.

Bir ölü diriltmesini istedi. Üstelik diriltilecek şahıs da Nuh Aleyhisselam'ın oğlu Sam olarak tayin edildi. İsa Aleyhisselam, Allah'ın izniyle Sam bin Nuh'u da diriltti. Hep beraber onun (mezarının) bulunduğu yere gittiler. Orada Rabbimin izniyle Hz. İsa Aleyhisselam onu diriltti. (Ona) “Öldüğün zaman böyle yaşlı mıydın?” dediler. O da, “Hayır, kıyamet koptu zannettim. O yüzden (saçlarım ağardı ve böyle) kalktım” dedi. Hz. İsa'dan bir dilekte bulundu: “Ben tekrardan ölmek, ölüm acısını tatmak istemiyorum.” Hazreti İsa da Rabbime dua etti. (Sam) direkt kalktığı yere tekrardan girdi, ölüm acısını tekrar yaşamamak için.

Hazreti İsa bundan önce de üç kişiyi dirilttiği söylenmiştir. Yalnız o zaman ölen insanları hemen bir gün sonra ya da öldükten birkaç saat içinde dirilttiği için insanlar ona yine inanmamışlardı. “Onlar tam ölmemiş” şeklinde konuşuyorlardı. Ama Nuh Aleyhisselam'ın oğlu Sam neredeyse dört bin yıldır o mezarda yatıyordu. Onu dirilttikleri zaman artık gerçek bir şey olduğunu herkes anladı.

İsa Aleyhisselam Antakya tarafına iki havari daha gönderdi. Bunlar insanları putperestlikten vazgeçip imana gelmeye davet ettiler. Orada putperest bir kral vardı. Bu iki havariyi yakalatıp hapse attırdı. Bunun üzerine İsa Aleyhisselam, havarilerin reisi olan Şemun'u oraya gönderdi. Orada kralla yine yakınlık kuran Şemun, kral etrafında oluşturduğu müsbet tesirle, güzel bir usulle onları imana davet etti. Kral ve etrafı bu davetle mutmain olup iman ettiler. Fakat halk iman etmedi.

Halkın bu itirazını duyan Habibun Neccar isminde bir şahıs, şehrin uzak bir bölgesinden koşarak gelip halkın içine girdi. “Bu kişiler doğru söylüyorlar. Siz niye bunlara iman etmiyorsunuz?” dedi. Ve oracıkta onu şehit ettiler. Bu da Kur'an-ı Kerim'de Yasin Suresi'nin 13. ayeti ile 21. ayeti arasında anlatılıyor.

İsa Aleyhisselam 30 yaşında peygamber oldu. 33 yaşına kadar peygamberliğini, tebliğini yaptı, duyurdu. Çok iman edeni yoktu. Yalnız ondan sonra Hristiyanlık dini çok farklı bir şekilde büyüdü. İnsanlar kendilerine göre bu dini tekrardan yazdılar, çevirdiler ve şu anki haline geldi.

İsa Aleyhisselam zamanında insanlar bir peygamber, bir kurtarıcı bekliyorlardı. Bekledikleri peygamberin tuttuğunu koparan ve çok şiddetli bir kimse olmasını istiyorlardı. Çünkü o peygamber kendilerini esaretten kurtarıp büyük saltanatlara kavuşturmalıydı. Yalnız Hz. İsa Aleyhisselam öyle birisi değildi. Çok yumuşak huylu birisiydi. Davetini çok güzel, sakın bir şekilde yapsa da bu onların hoşuna gitmiyordu. Onların beklediği şekil bu değildi. Daha şiddetli, daha sert bir peygamberi bekliyorlardı. O yüzden çok iman eden olmadı. 12 tane havarisiyle son anda göğe yükseldi.

Yahudilerden bir cemaat İsa Aleyhisselam ve annesi Hz. Meryem'e dil uzattı. Hz. İsa da ellerini kaldırıp, "Ya Rabbi, bana ve anneme dil uzatanlara lanet et" diye dua etti. Allah-u Teala bu duayı kabul buyurarak iftira ve alay edenleri maymun ve domuza dönüştürdü. İşte bu hadiseden sonra Yahudiler İsa Aleyhisselam'ı katletmeye karar verdiler. Havarilerinden bir tanesi olan Yehuda'ya birkaç kuruş para vererek ondan Hz. İsa'nın yerini öğrendiler. Fakat Cebrail Aleyhisselam Ruhullah'ın (İsa A.S.) yanından hiç ayrılmıyordu. Ömrünün başından sonuna kadar hep onun koruyucusuydu. Bu da Hz. Meryem'in duasından gelir.

12 Havarisi ile Hz. İsa Aleyhisselam bir yerde duruyorlardı. Yehuda onların yerini Yahudilere söyledi. Yahudiler de tam oraya gittiklerinde onu bulamadılar. Orada Hz. İsa'yı Cebrail Aleyhisselam aldı. Tam 33 yaşında... 33 yaşında gökyüzüne canlı, diri bir şekilde kaldırdı. Bazı yerlerde sadece ruhu kaldırıldı diye geçiyor ama vücut olarak ve ruh olarak göğün dördüncü katına kaldırıldığı söyleniyor. Oradaki havarilere işkenceler edildi.

Rabbimin hikmetiyle, Hz. İsa'yı 3 kuruş paraya satan o Yahuda, Yahudilere Hz. İsa gibi göründü. Onu tutup herkesin ortasında çarmıha gerdiler ve "Hz. İsa'yı öldürdük" diye söylediler. Şimdi bir sürü insanın aklında olan şey budur; bazıları inanıyor, bazıları inanmıyor. Ama çoğu hala Hz. İsa'yı bekliyorlar. Birçoğu bu olayın kesinliğini zaten biliyor, Hz. İsa'nın gökyüzünde olduğunu. Şu anda onu bekleyen çok kişi var. Rabbül Âlemin onların tuzağını bozdu.

Âl-i İmran Suresi 54'te (şöyle buyrulur): "Yahudiler tuzak kurdular. Allah da onların tuzaklarını bozdu. Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır." (Devamındaki ayetlerde de): "Allah buyurmuştur ki: Ey İsa, şüphesiz ki seni vefat ettirecek olan benim. Seni nezdime yükseltecek, seni küfredenlerin içinden tertemiz kurtarıp çıkaracak ve sana tabi olanları kıyamet gününe kadar küfredenlerin üstünde tutacak da benim. Sonra dönüşünüz de yalnız bana olacaktır. İşte o zaman aranızda hakkında ihtilaf etmekte olduğunuz şeylerin hükmünü ben vereceğim. İnkâr edenler de var ya, onları dünya ve ahirette şiddetli bir azaba çarptıracağım. Onların hiçbir yardımcıları da olmayacaktır. İman edip salih amel işleyenlere gelince Allah onların mükafatlarını eksiksiz verecektir. Allah zalimleri sevmez."

Hz. İsa Aleyhisselam göğe yükseldikten sonra havarilere de çok zulümler yapıldı. Bazıları işkence edilerek öldürüldü. Meryem annemiz de havarilerin yanında bir süre kaldı. Sonraki durumuyla ilgili herhangi bir şey bulamadım.

Hz. İsa Aleyhisselam göğe yükseldikten 40 sene sonra Romalılar, Kumandan Titus önderliğinde Kudüs'ü yağmaladılar. Yahudilerin bir kısmını öldürürken bir kısmını da esir aldılar. Tevrat ve diğer kitapların hepsini yaktılar. Kudüs'ü harabeye çevirip Süleyman Mabedi'ni yıktılar. Mabetten geriye sadece bir duvar kaldı. Yahudiler bugün "Ağlama Duvarı" olarak bilinen bu kalıntının önünde o günün anısına ağlayıp gözyaşı dökerekler.

Sonrasında Hristiyanlık bazı kollara ayrıldı. Bazıları Hz. İsa'yı "Allah", "Allah'ın oğlu" şeklinde anarak farklı farklı İnciller yazmaya başladılar. Dediğimiz gibi Barnabas İncil'i en doğru İncil iken onu kabul etmeyip başka İnciller yazdılar.

Peki Hz. İsa Aleyhisselam yeryüzüne inecek mi? Hz. İsa Aleyhisselam kıyamete yakın bir zamanda, Hz. Mehdi'nin çıktığı zaman yeryüzüne inecek. Şam'daki Ulu Cami'ye inecek. Bu hususta birçok hadis-i şerif vardır. (Ayet-i kerimede) “Şüphesiz ki o (İsa'nın inişi), kıyametin ne zaman kopacağıнын ilmidir (alametidir). Ondan hiç şüphe etmeyin ve bana tabi olun. Çünkü bu dosdoğru bir yoldur” (buyrulur). Kıyamet zamanı yere indiğinde Hz. İsa, Hz. Muhammed Aleyhisselatü Vesselam'ın diniyle, şeriatıyla hükmedecek, Hz. Mehdi Aleyhisselam ile birlikte Deccal'i yeryüzünden kaldıracaktır.

Hz. İsa'nın yeryüzüne nüzulü (inişi) bütün insanlık için bir rahmet vesilesi olacak. Hadis-i Şerif'te şöyle buyruldu: “Hz. İsa, üzerinde kırmızı toprak renginde iki elbise olduğu halde iner. Salibi (Hacı) kırar, hınzırları öldürür, cizyeyi kaldırır, insanları İslam'a çağırır. Allah onun zamanında İslam hariç bütün dinleri ortadan kaldırır. Yeryüzüne emniyet gelir. Bunun bereketiyle arslanlar develerle otlar, çocuklar yılanlarla oynar.”

Bir başka hadiste de: “Nefsim kudret elimde olan Zat-ı Zülcelal'e yemin ederim ki, Meryem oğlu İsa'nın aranızda İslam şeriatı ile hükmedecek adaletli bir hakim olarak ineceği, İstavrozları (Haçları) kırıp Hınzırları öldüreceği, Cizye'yi (ehli kitaptan) kaldıracağı -yani ehli kitabın da Müslüman olup Yahudilik ve Hristiyanlığın kalkacağı- vakit yakındır. O zaman mal öylesine artar ki kimse onu kabul etmez. Tek bir secde, dünya ve içindekilerin tamamından daha hayırlı olur.”

Zamanı geldiğinde, Mehdi Aleyhisselam'ın gelmesiyle birlikte Hazreti İsa Aleyhisselamla birlikte, Allah hepimizin onun ordusunda olmayı nasip etsin.